

tens og de kommunale Skatters Vedkommende. Loven vil for Statsskattens Vedkommende komme til at træde i Kraft 1. Januar 1924 og for de kommunale Skatters Vedkommende 1. April 1924.

Jeg tror hermed i Korthed at have gjort Rede for Indholdet af Flertallets Ændringsforslag, og jeg skal paa dette Flertals Vegne anbefale det høje Ting at stemme for Ændringsforslaget. Mindretallets Ændringsforslag skal jeg ikke nu komme ind paa. Jeg skal kun angaaende dets Betænkning sige, at naar det der udtaler, at der ved Flertallets Ændringsforslag indføres et helt nyt Skattegrundlag, maa det bero paa en Misforstaaelse, da noget saadant slet ikke er Tilfældet. Der sker kun det, at de omhandlede Hedeplantager i det anførte Tidsrum bliver fritaget for Ejendomsskyld, det vil sige bliver fritaget for Skatten af den Del af Ejendomsskyldværdien, der ligger over Grundværdien. Det er det, der sker, hverken mere eller mindre, dersom Flertallets Forslag vedtages. Der indføres ikke noget nyt Skattegrundlag.

Til Slutning vil jeg gerne henstille til de to højtærede Ministre, hvis Administrationsraader Loven berører, nemlig Finansministeren og Indenrigsministeren, at de ogsaa vil acceptere Lovforslaget i den ændrede Skikkelse, som det nu forhaabentlig vil faa, ligesom Finansministeren gav det sin Tilslutning ved Lovforslagets første Behandling.

Piper: Da dette lille Lovforslag, som blev indbragt her i Tinget af det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Hauch), var til første Behandling, udtalte jeg, at jeg og mit Parti kunde slutte os til den Tanke, der laa til Grund for det, at reducere Beskatningen ret kraftigt for de Hedestrækninger, som blev tilplantet, idet man derigennem vilde fremme en samfundsnyttig Virksomhed. Saaledes som Skatteforholdene er for Øjeblikket, hviler Skatterne ganske utilbørligt trykkende, og en Mængde af disse Plantager har bogstavelig talt ingen Skatteevne. Under den Udvalgsbehandling, som har fundet Sted, har man fra anden Side gjort gældende, at den Grænse, der var sat i Lovforslaget, Takst 5, var for høj, og det Mindretal, hvortil jeg hører, har ogsaa kunnet slutte sig til, at Grænsen blev sat ned til Takst 3. Naar det Mindretal, jeg tilhører, i øvrigt ikke har kunnet slutte sig til Flertallets Forslag, ligger det i, at vi for det første me-

ner, at dette betyder en alt for stor Forringelse af Loven, idet Flertallets Forslag bevarer Skatten, baade til Stat, Amt og Kommuner. Efter Mindretallets Opfattelse er den eneste naturlige Vej at gaa, naar man vil tage Hensyn til disse Kommuner, den, som ogsaa Forslagsstilleren til det oprindelige Lovforslag var gaaet, at gøre Plantagearealerne fri for Skat til Stat og Amt, idet disse store Kasser bedre vil kunne undvære de Bidrag, de faar fra Plantagerne, saaledes at den Skat, der overhovedet skulde svares, blev at svare til Sognekommunerne, som — det kan ikke fragaas — har visse Byrder ved Plantagernes Tilstedeværelse, bl. a. gennem Vejene. Dette har man ikke villet fra Flertallets Side. Man har villet opretholde Skatten baade til Stat, Amt og Kommune, men saaledes at denne Skat kun beregnes efter Grundværdien. Ved den sidste Vedtagelse af Ejendomsskyldloven blev der jo indført en Beskatning af Grundværdien, det vil sige, det var egentlig paa en noget maskeret Maade, om jeg saa maa sige, idet Grundskylden fremtræder som en Del af Ejendomsskylden, der er skilt ud fra denne. Dette er nu søgt bragt et Skridt videre. Den ærede Ordfører kan nok sige, at der ikke her er indført nogen ny Beskatningsmaade til Kommunerne, men det kan med lige saa stor Ret siges, at der er indført en ny Beskatningsmaade, idet det er Grundværdien, der skal lægges til Grund, medens Ejendomsskylden i Virkeligheden er kastet over Bord, selv om Betegnelsen Ejendomsskyld er benyttet i det Afsnit af Paragraffen, som omhandler Beskatning til Amt og Sogn. Vi mener fra vor Side, at det er urigtigt at indføre saadanne principielle Ændringer i Skattelovgivningen, det være sig i Stats- eller Kommuneskattelovgivningen, i nærværende Tilfælde det sidste, og at man derfor skulde have afholdt sig fra en saadan Affattelse.

Den ærede Ordfører sagde, at det havde været om at gøre at finde klare og enkle Udtryk ved Affattelsen. Dette Formaal synes jeg ikke rigtig er naaet. Jeg tror f. Eks., at man i 1ste Stykke i § 1 vilde have faaet en meget mere klar Affattelse, hvis man ikke havde sagt, at Ejendomsskyld ikke skal svares, men derimod havde sagt, hvad der skulde svares, nemlig Grundskyld til Staten. Saa vilde det have staaet klart. Det forekommer mig, at den Ydelse til Staten, der skal finde Sted, bliver noget maskeret ved den Maade, hvorpaa Lovforslaget her er formuleret.